

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 308/25
18.9.2025. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Миленије Петричевић и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Милинковић, адвокат из Ваљева, Златиборска 24/1, против туженог ББ из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о жалби тужиле, изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П2 411/24 од 23.4.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.9.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П2 411/24 од 23.4.2025. године и предмет **ВРАЋА** истом првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да на име доприноса за издржавање тужиле плаћа месечни износ од 40.000,00 динара, почев од дана подношења тужбе, па убудуће, док за то постоје законски услови, до 15. у месецу за текући месец, а доспеле неисплаћене рате одједном са припадајућом законском затезном каматом почев од дана падања у доцњу па до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да се овом пресудом мења пресуда Основног суда у Ваљеву П2 76/18 од 7.9.2018. године у ставу трећем изреке којим је одлучено о висини обавезе издржавања туженог према тужили, па се укида обавеза туженог да на име издржавања тужиле плаћа месечно износ од 16.000,00 динара, за сваки месец унапред, најкасније до 15. у месецу. Ставом трећим изреке одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужила је благовремено изјавила жалбу из свих разлога предвиђених одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложила и жалбени предлог изнела.

Испитујући правилност побијане пресуде у оквиру законских овлашћења из одредбе члана 386. Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), у вези са одредбама чл. 202. - 205. Породичног закона - ПЗ, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиље основана.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Ваљеву П2 76/18 од 7.9.2018. године, тужени је обавезан да доприноси издржавању тада мал. тужиље месечним износом од 16.000,00 динара. Тужиља је студент прве године Филолошког факултета Универзитета у Београду, са статусом самофинансирајућег студента. Факултет је први пут уписала школске 2023/2024. године, у којој школској години је наставу похађала два месеца у првом семестру и није положила ниједан испит, те је у школској 2024/2025. години обновила упис прве године. У међувремену је обавила приправнички стаж и издата јој је лиценца за рад у апотеци, а на Факултету за физичку културу похађала је програм стручног оспособљавања за оперативног тренера спортског плеса. Школске 2023/2024. године је становала у студентском дому, док сада има трошкове на име закупнине стана у износу од 300 евра, за исхрану издваја око 13.000,00 динара, за обућу, одећу, хигијену и друштвени живот јој је потребно око 100 евра месечно, а трошкови плеса износе око 250 евра. Тужени остварује зараду од око 103.700,00 динара. Има обавезу издржавања мал. детета рођеног 2024. године. Власник је стана који издаје у закуп и остварује приход од закупнине у износу од 200 евра, а станује у стану који је власништво његове супруге и трошкови становања износе око 20.000,00 динара. Мајка тужиље је запослена и остварује зараду од око 104.800,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да незаинтересованост тужиље и очигледно избегавање школских обавеза, а посвећеност активностима које нису повезане са школовањем, попут обављања приправничког стажа у апотеци и бављења плесом, што указује да је била способна да похађа наставу и полаже испите, као и околност да у периоду пре блокаде факултета децембра 2024. године, иако је имала времена да покаже жељу да се редовно школује, то није учинила, по оцени првостепеног суда указује да се студирање тужиље на Филолошком факултету не може сматрати редовним школовањем, те не постоји основ због којег би на страни туженог и даље постојала обавеза издржавања тужиље, због чега је суд позивајући се на одредбе чл. 155, 160, 162, 164. и 167. ПЗ, одлучио као у изреци побијане пресуде.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда да тужиља нема статус лица које се редовно школује, као услова за остваривање права пунолетног детета на издржавање од родитеља, по оцени Апелационог суда у Београду, не може се прихватити као правилан. Основано се жалбом тужиље указује да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер не садржи потпуне и јасне разлоге о битним чињеницама. Поред наведеног, првостепени суд је пропустио да правилно примени материјално право из одредбе члана 155. ПЗ, а због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало је непотпуно утврђено.

Наиме, одредбом члана 155. став 2. ПЗ прописано је да пунолетно дете које се редовно школује има право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, а најкасније до навршене 26. године живота. Смисао наведене одредбе,

која се односи на услове за издржавање пунолетног детета на редовном школовању је да су родитељи у обавези да се старају о успешном школовању и стручном усавршавању своје пунолетне деце у мери у којој им, по редовном току ствари, то омогућавају и допуштају њихове животне и материјалне могућности. Родитељи су након стицања пунолетства дужни да и даље издржавају своје дете које се редовно школује и ова обавеза родитеља траје до истека времена трајања школовања у одговарајућој школској установи, а у сваком случају престаје када дете наврши 26. годину живота. Дакле, право пунолетног детета на издржавање од родитеља, законом је ограничено његовом животном доби тако да траје најкасније до навршене 26. године и условљено је редовним школовањем.

У конкретном случају, несумњиво је утврђено да је тужила, рођена 2004. године, школске 2024/2025. године уписала основне академске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Чињеница је да тужила у периоду који претходи подношењу тужбе и то школске 2023/2024. године (када је први пут уписала основне академске студије на наведеном факултету), није редовно похађала наставу, нити полагала испите, због чега је обновила упис прве године. Међутим, наведена околност не указује да тужила, која није навршила 26. годину, више не испуњава законом прописане услове за остваривање права на издржавање од стране родитеља, нити оправдава престанак обавезе издржавања пунолетног детета. Ово стога јер из стања у списима произлази да је тужила у време подношења тужбе и у време када је главна расправа закључена, имала статус самофинансирајућег студента основних академских студија, те самим тим статус лица које се редовно школује. Осим изнетог, континуитет студирања тужиле у школској 2024/2025. години био је нарушен објективним разлозима, општепознатим околностима које су отежале уобичајени ритам и обавезе лица на школовању, а што, супротно становишту првостепеног суда, не указује на испуњеност законом прописаних услова за престанак обавезе туженог да доприноси издржавању тужиле.

Имајући у виду изложено, околности које су наведене и које су од утицаја на одлуку нису правилно и потпуно испитане и утврђене, због чега је побијана пресуда морала бити укинута, применом члана 391. став 1. и 392. став 2. ЗПП.

Укинута је, на основу члана 401. тачка 3. ЗПП и одлука о трошковима парничног поступка, јер зависи од исхода спора.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама из овог решења у смислу члана 398. став 2. ЗПП, па ће с обзиром на до сада изведене доказе и доказе које парничне странке имају право да изнесу до закључења расправе, у смислу одредбе члана 314. ЗПП, као и користећи се својим овлашћењима датим одредбом члана 205. ПЗ, поуздано разјаснити све битне чињенице од којих зависи право тужиле на издржавање, водећи рачуна да је тужила школске 2024/2025. године уписала основне академске студије, као и о оправданости разлога за застој у извршавању тужилинних обавеза у школској 2024/2025. години. С тим у вези, првостепени суд ће оценити да ли тужила испуњава законом прописане услове за остваривање права на издржавање од туженог, које јој даје право и да због промењених околности захтева повећање његове висине, те ће утврдити све чињенице битне за правилну примену одредаба чл. 155, 160, 162. и 164. ПЗ, првенствено у погледу утврђивања измењених околности на страни

тужиље као повериоца издржавања и туженог као дужника издржавања, а које су од утицаја на измену претходне одлуке о висини издржавања, затим потреба тужиље и могућности родитеља да доприносе њеном издржавању, водећи рачуна о томе да су родитељи у обавези да се старају о школовању и стручном усавршавању своје пунолетне деце у мери у којој им по редовном току ствари то омогућавају њихове животне и материјалне могућности. Када испита и утврди све околности на које му је указано, првостепени суд ће правилном применом материјалног права поново одлучити о измени одлуке о издржавању, а за своју одлуку навести јасне, потпуне и правилне разлоге, тако да се одлука може испитати.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић